

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кзз 143/07
08.02.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Анђелке Станковић, Бате Цветковића, Николе Мићуновића, Драгомира Милојевића, Верољуба Цветковића и Зорана Таталовића, чланова већа, и саветника Врховног суда, Гордане Маравић, записничара, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. ст.3. Кривичног законика, решавајући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Ктз. 175/07 од 26. новембра 2007. године, подигнутом против правноснажне пресуде Врховног суда Србије, Кж.І 2018/06 од 07. новембра 2006. године, у седници већа одржаној, у смислу одредбе члана 422. ст.3. Законика о кривичном поступку, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, окривљеног и његовог браниоца, адвоката АБ, дана 08. фебруара 2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Ктз. 175/07 од 26. новембра 2007. године, као основан, па се **УТВРЂУЈЕ** да је у пресуди Врховног суда Србије, Кж.І 2018/06 од 07. новембра 2006. године, повређен кривични закон у корист окривљеног АА – члан 369. тач. 5. ЗКП у вези члана 66. ст.3. Кривичног законика.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Врховног суда Србије, Кж.І 2018/06 од 07. новембра 2006. године, уважена је жалба Окружног јавног тужиоца у Крушевцу и преиначена пресуда Окружног суда у Крушевцу, К. 37/06 од 21. јула 2006. године, у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Врховни суд Србије окривљеном АА, због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. ст.3. Кривичног законика, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ и изрекао условну осуду, тако што је утврдио казну затвора у трајању од три (3) месеца, која се неће извршити уколико окривљени за време од две (2) године не учини ново кривично дело.

Против наведене пресуде Врховног суда, Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости под бројем Ктз. 175/07 од 26. новембра 2007. године, због повреде кривичног закона и то одредбе члана 369. тач.5. ЗКП у вези члана 66. ст.3. КЗ, а које су повреде учињене у корист окривљеног АА, с предлогом да Врховни суд уважавањем захтева утврди да је пресудом Врховног суда Србије, Кж.І 2018/06 од назначеног датума, повређен закон у корист окривљеног.

Врховни суд је заказао седницу већа, у смислу одредбе члана 422. ст.3. Законика о кривичном поступку, којој нису присуствовали уредно обавештени Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, адвокат АБ, па је по разматрању списа кривичног предмета, заједно са побиијаном пресудом, оценио наводе захтева и нашао:

Захтев за заштиту законитости **је основан.**

Према одредби члана 66. ст.3. Кривичног законика, условна осуда не може се изрећи ако није протекло више од пет година од правноснажности осуде којом је учиниоцу изречена казна затвора за кривично део учињено са умишљајем, па Јавни тужилац износи у захтеву да је окривљени АА Општинског суда у Крушевцу, К. 429/02 од 30. јануара 2003. године, која је правноснажна 03. септембра 2003. године, осуђен на казну затвора у трајању од десет (10) месеци, због кривичног дела крађе из члана 165. ст.1. КЗ РС, што значи да није протекло прописани рок од пет година од правноснажности осуде којом је окривљеном изречена казна затвора за кривично дело учињено са умишљајем, а Врховни суд је у том року изрекао условну осуду.

Имајући у виду списе кривичног предмета, наводе захтева, одредбу члана 66. ст.3. Кривичног законика, Врховни суд је оценио да је изрицањем условне осуде окривљеном АА у другостепеном поступку, због наведеног кривичног дела, одлуком о условној осуди, прекорачено овлашћење које суд има по закону, те тако учињена повреда кривичног закона из члана 369. тач.5. ЗКП, која је у овом случају у корист окривљеног.

Наиме, поменута пресуда Општинског суда у Крушевцу, К. 429/02, којом је окривљеном АА изречена безусловна казна затвора у наведеном трајању за кривично дело из члана 165. ст.1. КЗ РС, постала је правноснажна 03. септембра 2003. године, што значи да би дана 03. септембра 2008. године истекао рок од пет (пет) година од правноснажне осуде којом је учиниоцу дела изречена казна затвора за умишљајно кривично дело.

Пресудом Врховног суда Србије, Кж.І 2018/06 од 07. новембра 2006. године, дакле, изречена је условна осуда окривљеном АА, пре протекла наведеног рока, што значи да је другостепени суд повредио одредбу члана 66. ст.3. КЗ, којом је изричито забрањено изрицање условне осуде у поменутом року.

Због наведених разлога, Врховни суд је уважио захтев за заштиту законитости, као основан, те утврдио да је другостепеном – пресудом Врховног суда Србије у Београду Кж.І 2018/06, учињена повреда кривичног закона, како је наведено у изреци ове пресуде у корист окривљеног АА, не дирајући у правноснажну пресуду, све у смислу одредбе члана 425. Законика о кривичном поступку.

Записничар, Председник већа- судија,

Гордана Маравић, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЗС